

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Opavě rozhodl soudcem Mgr. Radkem Solařem v právní věci žalobce **Město Šternberk**, se sídlem Šternberk, Horní nám. 16, IČ: 00299529, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Olomouc, Riegrova 12, proti žalované **Ing. Ivaně Jurečkové**, [redacted], zastoupené JUDr. Václavem Stříbným, advokátem se sídlem Opava, Ostrožná 40, **o zaplacení částky 160.000 Kč s příslušenstvím,**

t a k t o:

I. Žaloba o zaplacení částky 160.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně jdoucím od 2. 7. 2016 do zaplacení, **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované k rukám jejího právního zástupce na náhradě nákladů řízení částku 57.647,32 Kč, vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 160.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši zákonné sazby jdoucím z této částky od 2. 7. 2016 do zaplacení. Tento svůj žalobní požadavek odůvodnil tak, že mezi účastníky byla dne 31. 1. 2011 uzavřena mandátní smlouva číslo 24/2011, na základě které se žalovaná, jakožto mandatář, zavázala pro žalobce jako mandanta provést komplexní, organizační a věcné zajištění celého průběhu

zadávacího řízení veřejné zakázky na akci „Stavební úpravy ulic Lhotská a Na Bažínách ve Šternberku“, kdy v této smlouvě se v článku II. žalovaná mimo jiné zavázala zpracovat textovou část zadávací dokumentace v podrobnostech stanovených zákonem, vypracovat rozhodnutí o vyloučení nabídek uchazečů, které nesplnily podmínky zadavatele při otevírání obálek, vypracování posouzení nabídek a zpracování podkladů pro členy hodnotící komise, k čemuž žalobce dále uvedl, že v článku IX. této smlouvy je dále sjednáno, že mandatář ručí za zákonný průběh zadávacího řízení a nese veškeré náklady vzniklé porušením zákona a je povinen uhradit mandantovi veškerou vzniklou finanční škodu, pokud tato vznikla porušením povinnosti mandatáře. Žalobní nárok pak žalobce vystavěl na tvrzení, že dne 23. 10. 2012 vydal Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutí č. j. ÚOHS–538/2012/VZ–8593/2012/510/ASh, ve kterém konstatoval, že se zadavatel (žalobce) při výběru uchazeče dopustil správního deliktu, když nedodržel postup stanovený v ustanovení § 61 odst. 4 v návaznosti na ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách, když losování dne 29. 6. 2011 prostřednictvím elektronického zařízení neprovedl v souladu se zásadou transparentnosti, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel uzavřel již 29. 6. 2011 smlouvu na veřejnou zakázku a na základě toho úřad uložil žalobci sankci ve výši 600.000 Kč, přičemž k rozkladu žalobce vydal předseda Úřadu pro hospodářskou soutěž dne 9. 12. 2013 rozhodnutí č. j. ÚOHS – R320/2012/VZ – 23995/2013/310/MMI, ve kterém výše citované rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže potvrdil, avšak výši sankce změnil na 160.000 Kč a žalobcem byla tato sankce zaplacená dne 18. 12. 2013. Podanou žalobou se tak žalobce po žalované domáhá náhrady této škody vzniklé žalobci, spočívající v zaplacené sankci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, neboť tato žalobci byla způsobena v důsledku jejího jednání v rozporu s mandátní smlouvou a vznikla v příčinné souvislosti s tímto protiprávním jednáním. K tomu žalobce pak dále doplnil, že v době, kdy probíhalo předmětné výběrové řízení, tak podle zákonné úpravy bylo možné vítěze výběrového řízení pro zadání veřejné zakázky vybrat losováním. Žalobce přitom tvrdil, že s tím, že vítěz bude vybrán losováním, přišla žalovaná a žalobce tento její postup akceptoval. Žalovaná vybrala společnost Inženýrské služby Hradec Králové, s.r.o. pro provedení losování a žalobce tento její postup schválil a tento subjekt, tzn. Inženýrské služby Hradec Králové, s.r.o. měl licenci na tyto služby, a tedy i na provádění losování v rámci veřejných výběrových řízení. Jejich hlasovací zařízení však nebylo zabezpečeno proti možné manipulaci a žalobce tvrdí, že žalovaná měla a mohla mít vědomost, že toto losovací zařízení bylo zmanipulováno, respektive manipulaci umožňovalo, jak ve svém rozhodnutí konstatoval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Žalobce pak dovozuje odpovědnost žalované z toho, že společnost Inženýrské služby Hradec Králové, s.r.o. byla dodavatelem žalované a dále z obsahu mandátní smlouvy, kde je uvedeno, že žalovaná má odpovědnost za zákonný průběh zadávacího řízení. Žalovaná i přes výzvu k plnění ze dne 28. 6. 2016 žalobci částku 160.000 Kč neuhradila.

Žalovaná navrhla podanou žalobu zamítnout. Potvrdila přitom, že se žalobcem uzavřela mandátní smlouva číslo 24/2011, kterou se zavázala zajistit průběh zadávacího řízení předmětné veřejné zakázky a také se zavázala povinností uhradit žalobci prostřednictvím svého pojistitele (ne jinak) veškerou vzniklou finanční škodu, pokud vznikla porušením jejích povinností. V rámci své obrany proti uplatněnému nároku však uvedla, že z uzavřené smlouvy rozhodně nevyplývá, že v rámci administrace v průběhu zadávacího řízení předmětem veřejné zakázky bude výlučně činná pouze ona a že by žalobce jako zadavatel měl být nečinným a o

ničem nerozhodovat. Žalovaná tak jen zajišťovala průběh zadávacího řízení, ale veškerá rozhodnutí učinil žalobce jako zadavatel, kdy i v § 151 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách je uvedeno, že samotný zadavatel činí úkony související s vyloučením dodavatele z účasti v řízení a s rozhodnutím o výběru nejvhodnějšího návrhu a tyto záležitosti zadavatel nemůže přenést na někoho jiného, a tedy ani na svého zástupce, tedy žalovanou. Dále žalovaná tvrdila, že to byl žalobce, kdo stanovil omezení počtu zájemců, kteří budou vyzváni k podání nabídek a rovněž zvolil způsob provedení omezení počtu zájemců, tj. zvolil náhodný výběr provedený losem a toto vše i podle obsahu mandátní smlouvy bylo a zůstalo v pravomoci žalobce jako zadavatele. Žalované pak žalobce, konkrétně vedoucí odboru investic Ing. Pavel Sehnal, uložil, aby zajistila předmětné losování a žalovaná proto k provedení tohoto losování oslovila na to údajně specializovanou společnost Inženýrské služby Hradec Králové, s.r.o., která ve smlouvě o technickém zajištění omezení počtu zájemců v užším řízení ze dne 30. 5. 2011 deklarovala, že jí použitý způsob losování zajišťuje transparentní, nediskriminační a rovný přístup ke všem zájemcům v zadávacím řízení. Žalovaná pak neměla a nemohla mít povědomost o tom, že by losovací zařízení této společnosti umožňovalo manipulaci s průběhem losování, průběh losování v souladu se zákonem pak osvědčila i přítomná notářka JUDr. Leona Václavková a žalovaná se pak o skutečnosti možné manipulace dozvěděla až po předmětu losování, k němuž došlo dne 29. 6. 2011. Žalobní tvrzení pak žalovaná považuje za nedostatečná, neboť žalobce v žalobě vůbec neuvedl, jakou konkrétní povinnost z mandátní smlouvy žalovaná svým jednáním porušila.

Rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 21. 12. 2016, č. j. 16 C 205/2016-41, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 16 C 205/2016-50 byla podaná žaloba zamítnuta a žalobci byla uložena povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 28.314 Kč. Okresní soud přitom dovodil, že s ohledem na obsah a pojmové znaky smlouvy mandátní uzavřené mezi účastníky žalobní tvrzení byla nedostačující, respektive žalobce nedostatečně tvrdil konkrétní porušení smluvní či jiné povinnosti žalovanou, z tohoto důvodu žalobce neunesl břemeno tvrzení, které jej v řízení stíhalo a pokud pak žalobce za toto porušení povinnosti pokládal objektivně nastalý výsledek v podobě nedodržení zákonného průběhu zadávacího řízení, pak soud se s tímto názorem neztotožnil, neboť toto porušení zákonné povinnosti nenastalo v důsledku jednání žalované, ve kterém by bylo možno spatřovat její porušení povinnosti vyplývajících jí z uzavřené mandátní smlouvy (ať už zákonných či smluvních).

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. dubna 2017, č. j. 8 Co 97/2017-80, byl shora uvedený rozsudek zrušen, když soud odvolací se s názorem Okresního soudu o neunesení břemene tvrzení žalobcem neztotožnil s tím, že žalobce již v podané žalobě tvrdil, že v článku IX. smlouvy bylo sjednáno, že mandatář ručí za zákonný průběh zadávacího řízení a nese veškeré náklady vzniklé porušení zákona a je povinen uhradit mandantovi veškerou vzniklou finanční škodu, pokud tato vznikla porušením povinnosti mandatáře a dále žalobce tvrdil, že to byla právě žalovaná, kdo navrhl způsob výběru losem a kdo uzavřel smlouvu o technickém zajištění omezení počtu zájemců v užším řízení s Inženýrskými službami Hradec Králové, s.r.o. a žalobce tedy splnil svou povinnost tvrzení, která je stanovena v § 101 odst. 1 o.s.ř. Soudu prvního stupně bylo uloženo, aby ve věci provedl dokazování, vyhodnotil tyto důkazy a učinil závěr o skutkovém stavu a věc po právní stránce znovu posoudil.

Soud v dalším řízení provedl dokazování, jak mu bylo uloženo soudem vyššího stupně a to mandátní smlouvou číslo 24/2011, dále rozhodnutím rozhodnutím ÚOHS ze dne 23. 10. 2012, č. j. ÚOHS–538/2012/VZ–8593/2012–510/ASh, rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 9. 12. 2011, č. j. ÚOHS– R320/2012–VZ–23995/2013/310/MMI, výpis z účtu ze dne 18. 12. 2013, upomínka ze dne 28. 6. 2016 a emailovou korespondencí ze dne 4. 11. 2012, z nichž vzal za prokázány, respektive tyto důkazy potvrzují skutečnosti, jak byly shodně účastníky tvrzeny, přičemž na tato tvrzení soud proto pro stručnost v dalším odkazuje, neboť jejich opakování je pro věc dále již nepřínosné. V daném řízení se ostatně jedná o spor o posouzení otázky právní, tedy zdali žalovanou v právním světě stíhá škodní odpovědnost na základě nerozporně účastníky popsanych skutečností, než o spor založený na odlišném popisu dějů nastalých v reálném světě ze strany účastníků (tedy že by se jednalo o spor skutkový).

Již v předchozím rozhodnutí pak okresní soud v rámci svých právních úvah při hodnocení takto prokázaného stavu dospěl k závěru, že s ohledem na to, že žalovaná tuto smlouvu uzavírala v postavení podnikatele při výkonu své podnikatelské činnosti a žalobce při zajišťování svých veřejných potřeb a jedná se o smlouvu úplatnou, bude nutno práva a povinnosti z této smlouvy vzniklé ve smyslu § 261 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“) posuzovat podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku; s ohledem na přechodná ustanovení části páté, hlava I, § 3028 odst. 3 zákona číslo 89/2012 Sb., občanský zákoník, pak i po 1. 1. 2014. Pokud pak některé otázky obchodním zákoníkem nejsou řešeny, pak ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb. se subsidiárně použije ustanovení občanského zákoníku, tedy zákona č. 40/1964 Sb., což bude platit pro posouzení škodní odpovědnosti.

Dále soud v rámci posouzení vzneseného nároku předestřel, že pojmovými znaky smlouvy mandátní podle § 566 a následujících obchodního zákoníku je provádění určité činnosti za úplatu, přičemž mandatář nenese odpovědnost za výsledek této činnosti a mandatář se zavazuje činnost provádět (postupovat při zařizování záležitosti) s odbornou péčí a podle pokynů mandanta a v souladu s jeho zájmy, které mandatář zná nebo musí znát a od pokynů mandanta se může mandatář odchýlit, jen je-li to naléhavě nezbytné v zájmu mandanta a mandatář nemůže včas obdržet jeho souhlas. Ani v těchto případech se však mandatář nesmí od pokynů odchýlit, jestliže je to zakázáno smlouvou nebo mandantem (§ 567 odst. 1, 2, 3 obchodního zákoníku). Argumentoval přitom v literatuře popsáním výkladem tohoto smluvního typu, neboť zajisté i obsah smluveného a zákonného práva bude pro posouzení otázky porušení smlouvy žalovanou významným.

V dané věci je pak možno proto již na základě účastníky vylíčeného děje dovodit, že žalobcem uplatněný nárok se zakládá na porušení povinnosti žalované z mezi nimi uzavřené mandátní smlouvy, jedná se nárok na náhradu škody a že tedy do úvahy přichází jeho posouzení podle obecných ustanovení odpovědnosti za škodu podle občanského zákoníku, tj. zákona č. 40/1964 Sb., konkrétně podle ustanovení § 420 odst. 1 občanského zákoníku, případně podle generální klauzule prevence předcházení škodám podle § 415 občanského zákoníku. Žádná jiná ze speciálních skutkových podstat odpovědnosti za škodu pak na dané jednání dopadat nebude. V daném případě se proto jedná se typ odpovědnosti subjektivní a nikoliv objektivní - tedy o typ odpovědnosti za nastalý výsledek. Jaká právní povinnost domnělého škůdce stíhala, to k čemu byl povinen, pak vyplývá buďto z autonomního

(smluvního) práva nebo z normativního právního aktu - tedy v daném případě povinnosti žalované vyplývají jednak z uzavřené smlouvy, jednak také z jednotlivých ustanovení obchodního zákoníku vztahujících se k mandátní smlouvě.

Vše shora uvedené je přitom dovoditelné již ze samotných žalobních tvrzení, a tedy na podkladě těchto tvrzení by si soud pravidelně měl vytvořit tzv. předběžný právní názor, tak jak je uveden výše (což zároveň neznamená, že je v budoucnu neměnný – proto předběžný právní názor soudu), od něhož se odvíjí běh dalších procesních úkonů v řízení a náhled soudu na spor, tedy pod jakou právní normu hodlá uplatněný nárok subsumovat. Tedy také ujasnění si toho, které skutečnosti nastalé v reálném světě budou pro daný spor právně významné, a tedy k jejich tvrzení a prokazování že ho bude stíhat povinnost účastníky vést a to i za použití procesních poučovacích prostředků s upozorněním na sankci neúspěchu ve sporu, pokud tuto svoji procesní povinnost nesplní. Ne každé z tvrzení účastníků je totiž pro spor právně významné, byť se tak účastníku může jevit, nebo sice právně významné je, ale je podáváno neúplně. Tak například právně nevýznamné (skutkově nerozhodné) bude tvrzení účastníka o tom, jaké bylo v době uzavření smlouvy počasí, významné, ale neúplné tvrzení bude např. to, že sice uzavřel kupní smlouvu, avšak již netvrdí nic dalšího o jejím obsahu, jde-li o nárok z této uzavřené kupní smlouvy. Je vidno, že tento tzv. předběžný právní názor soudu není samoúčelný, ale pro právě uvedené je nezbytně nutný pro účelný a efektivní postup soudu v řízení, tedy co je mezi účastníky skutkově sporné a co bude potřeba dokazovat.

Odvolací soud pak přehlédl, že žalobce v podané žalobě pouze tvrdil, že průběh zadávacího řízení neproběhl v souladu se zákonem. Tedy tvrdil nastalý výsledek a dovozoval za něj odpovědnost žalované za tento výsledek. Jak právě bylo ale uvedeno, toto tvrzení je nedostačující, resp. v daném případě právně bezvýznamné, neboť se nejedná odpovědnost žalované založené na některé z objektivních podstat odpovědnosti za škodu, ale o jinou, tj. odpovědnost subjektivní. Proto je nutno, aby k tomuto nastalému výsledku žalobce tvrdil též zaviněné porušení některé ze smluvních či zákonem předpokládaných povinností. Tedy žalobce v tomto případě měl tvrdit, kde žalovaná nepostupovala s náležitou odbornou péčí tak, aby k porušení zákona o zadávání a průběhu výběrového řízení pro veřejné zakázky nedošlo. To, že žalobce tvrdil, že v článku IX. smlouvy bylo sjednáno, že žalovaná coby mandatář ručí za zákonný průběh zadávacího řízení a nese veškeré náklady vzniklé porušením zákona, je tvrzením také nedostatečným, neboť tato povinnost žalované je předně lehce odvoditelná ze samotného předmětu smlouvy i bez takového výslovného ujednání ve smlouvě. Ale hlavně to, že ve výsledku k porušení zákona došlo, ovšem ještě samo o sobě nestačí k tomu, aby zde nastoupila automaticky odpovědnost žalované. K tomu je totiž nutno přidat i ono tvrzení o nepořádném nebo dokonce zlovolném zařizování záležitosti, která je předmětem mandátní smlouvy. Zde by se totiž jinak zcela popřel jeden z pojmových znaků mandátní smlouvy, tedy neodpovědnost mandatáře za nastalý výsledek. Názor odvolacího soudu o unesení břemene tvrzení žalobcem je proto mylný, z jeho rozhodnutí je přitom nejasné, na jakém svém předběžném právním názoru svůj opačný závěr vystavěl, potažmo tedy jakou právní normu hodlá ve věci aplikovat, pod jejíž hypotézu hodlá žalobní tvrzení podřadit. Právní názor odvolacího soudu tak v rozhodnutí zcela absentuje a soud nižší tedy nemá čím být vázán. I pro odvolací soud totiž platí, že svůj právní názor musí v odůvodnění svého rozhodnutí zjevit. Pouhá zmínka o tom, že dle názoru odvolacího soudu žalobce své břemeno tvrzení unesl, neboť alespoň cosi v žalobě tvrdil, je nedostačující, pokud se odvolací

soud s obsahem tohoto tvrzení nevypořádá tak, jak to právě nyní učinil soud prvního stupně. Tedy odvolací soud musí říct nejen, že žalobce svou povinnost tvrzení splnil, ale také proč ji splnil. Argumentačně nepodložený názor v právu je nicotný, na argumentaci je právo vystavěno.

Je nutno proto také říci, že výše uvedené právní hodnocení, tedy názor soudu, kterou právní normu bude aplikovat, pak nutně musí vést procesní soud k tomu, aby žalobce nutil ne do jakéhokoliv, ale pouze **do právně významného tvrzení**, tj. v daném případě do tvrzení o konkrétním způsobu porušení zákonné povinnosti mandátáře, což soudu prvního stupně v žádném případě nelze vytýkat, neboť toto učinil již v rámci přípravy jednání. Případné poučení podle § 118a odst. 1 o.s.ř. pak zde za toho stavu již není nutné, nadto se soudu jeví nadbytečným za situace, kdy postoj žalobce je více než zřejmý, že tato žalobní tvrzení buďto nechce či není schopen soudu předložit. Za té situace proto takové poučení je sice možná procesně správným, avšak jinak čistě formálním, neefektivním, redundantním.

Nedosti na posledně zmíněném je však navíc i z předchozího rozhodnutí soudu prvního stupně zřejmé, že tento postoj žalobce velmi dobře vnímal, nepřehlédl jej, a i v hmotněprávní rovině se s ním v odůvodnění rozsudku vypořádal. Tedy tak, že uplatňovaný nárok je už v rovině jeho popisu ze strany samotného žalobce nedůvodný, neboť ve skutečnosti jím popisované události žalobcem dovozované právo nezakládají a žalobu i z hmotněprávního důvodu bylo nutno zamítnout – právo žalobci prostě nesvědčí. K tomu soud připomenul a opřel se o tvrzení žalobce, že žalovaná jednala dle pokynů žalobce (za souhlasu žalobce), způsob užšího výběru uchazečů o veřejnou zakázku losováním byl legální (tedy zákonem aprobovaným způsobem výběru uchazečů) a jestliže žalobce alespoň netvrdil, že by na manipulaci s výsledky losování byla žalovaná jakkoliv osobně zainteresována, pak její odpovědnost za výsledek nastalý v důsledku jednání třetí osoby zde nenastupuje, neboť nic ze svých povinností mandátáře neporušila. Za té situace pak bylo nutno i konstatovat, že jakékoliv dokazování ve věci je naprosto nadbytečné, neboť pokud by se i žalobci podařilo všechny tyto tvrzené skutečnosti prokázat (což však by nebylo nutné i z toho důvodu, že žalovaná jinou verzi skutkového děje soudu nepředkládala, a tedy se jedná o nesporné vylíčení skutkového stavu ze strany účastníků), rozhodnutí soudu ve věci by bylo právě takové, jaké učinil i bez dokazování. Na tomto místě je také nutno poznamenat, že si nelze nepovšimnout, že zejména soudy středních stupňů bývá otázka dokazování často přeceňována, jako by opomíjely vše výše uvedené. S jistou nadsázkou se dá také říci, že dokazování je v současné době při platných principech, na kterých je založeno nynější občanské soudní řízení také poslední způsob, jak zjistit skutkovou stránku věci, neboť rozhodnutí soudu se odvíjí od skutkové a nikoliv skutečné pravdy, tedy od stavu předně předkládaného soudu účastníky a tento princip lze nepochybně vystopovat v mnoha ustanoveních tohoto předpisu, jak se na tom ostatně shoduje i teorie.

Okresní soud pro vše právě uvedené proto nemá důvod se od předešlého rozhodnutí jakkoliv odchylovat a na procesním a věcném posouzení nemá ani v tomto rozhodnutí co měnit a proto na nich v plném rozsahu setrvává. Má za to, že veškeré své úvahy vedoucí ho k tomuto posouzení do nejmenšího detailu popsal a zargumentoval jak v rovině věcné, tak procesní, nepouštěje přitom ani na chvíli ze zřetele zásadu procesní ekonomie, tedy postupovat k věcnému výsledku sporu bez vzniku dalších nákladů ekonomických, časových,

administrativních i jakýchkoliv jiných než těch, které jsou pro vydání věcně správného rozhodnutí v řízení nezbytně nutné (dokazuje se to, co je sporné a pro spor podstatné). Chce-li však odvolací soud postupovat k cíli cestou složitější než přímou, pak zajisté mu v tom nic nebrání, včetně vlastního znovuposouzení provedených důkazů, s nimiž podepsaný soud má za to, že jak s jejich obsahem a relevancí pro toto řízení se v tomto, jakož i v předešlém rozhodnutí náležitě vypořádal. V dalším řízení proto bude zejména na odvolacím soudu, aby se začal již zabírat samotnou věcnou podstatou sporu.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a v řízení plně úspěšné žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové částce 57.647,32 Kč, sestávající z odměny za právní zastupování žalobce v řízení advokátem stanovené dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti číslo 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to za šest úkonů právní služby (převzetí věci, písemné vyjádření ve věci samé, písemné vyjádření k odvolání žalobce, 3 x účast u soudního jednání), tj. celkem v částce 45.000 Kč, dále náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti číslo 177/1996 Sb., advokátní tarif, za těchto šest úkonů právní služby v paušální částce 300 Kč/úkon, tj. částky 1.800 Kč a dále z vyúčtované výše náhrady cestovních výdajů celkem v částce 442,42 Kč dle § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti číslo 177/1996 Sb., advokátní tarif, § 152 a následující zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, za cestu osobním automobilem Škoda Superb 1.9 TDI k ústnímu jednání z Opavy do Ostravy a zpět při celkové ujeté vzdálenosti 80 km, kombinované spotřebě použitého vozidla 5,7 litrů/100 km surové nafty, ceně pohonných hmot dle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí číslo 440/2016 Sb. 28,60 Kč/litr a náhrady za použití vozidla 3,90 Kč za 1 km jízdy a dále z vyúčtované výše náhrady za ztrátu času těmito cestami v délce celkem dvou hodin v částce 400 Kč dle § 14 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. 100 Kč za každou započatou půlhodinu ztráty času cestou a částky 10.004,90 Kč jako 21 % DPH z odměny a náhrad přiznané podle § 137 odst. 3 o.s.ř. v platném znění, když advokát, který zastupoval žalovanou v řízení osvědčil, že je plátcem DPH.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, ke Krajskému soudu v Ostravě, prostřednictvím podepsaného soudu, ve trojím písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na nařízení výkonu rozhodnutí či exekuce.

Okresní soud v Opavě
dne 28. června 2017

Mgr. Radek Solař v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Lenka Steinerová

**Lenka
Steinerová**

Digitálně podepsal Lenka Steinerová
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ-00025259,
o=OKRESNÍ SOUD V OPAVĚ [IČ
00025259], ou=civilní oddělení,
ou=177, cn=Lenka Steinerová,
sn=Steinerová, givenName=Lenka,
serialNumber=P473790,
title=zapisovatelka
Datum: 2017.07.28 10:24:58 +02'00'